

DIVADELNÍ
FLORA THEATRE FESTIVAL
OLOMOUC

ČTVRTEK THURSDAY

PONĚLÍ MONDAY

KVĚTEN MAY

ZÁŘÍ

17 9 20 5 13 05

středa 15. května 2013

Nástrahy přitažlivosti

Dnes naposled se před vámi obnaží nizozemští United-C a barokem a modlitbami prosycený prostor na Wurmově ulici. Kdo by opovrhoval přitažlivou skořápkou a fyzikem, může se naopak vyráchat v charismatu Karla Rodena v inscenaci SAM. Ale pozor, zavání to voyeurstvím! Přitažlivost, ať už fyzická, či ta oduševnělejší, je věc ošemetná a zrádná. Propadnout kouzlu přenádherných vnaďů je možná lepší, než propadnout kultu osobnosti. Vnady vás zklamat nemohou, z vnaďů se nadutí pokrytci nikdy nevyklubou. Ovšem kult těla zase v dnešní společnosti vede prim. V Austrálii nedávno vyhladověla další modelka, skácela se z mola a rozlomila se vejpuř. Za to velké smeknutí patří Angelině Jolie, která se kvůli rodinné rakovinové diagnóze preventivně vzdala svých nádherných prsou. A když už ten úvodník vedu v duchu bulvárním, popřejme našim mrtvým velikanům, které v tento den prozřetelnost vyvrhla na svět. Sigmund Freud, Karel IV., Vítězslav Nezval, Salvador Dalí... Tak to máme krásně tematické - sex všude, kam se podíváš, mnohoženství záletného grafomana a výstředního teatrálního umělce, který už neví, jak upoutat pozornost. O ženách server birthday.cz mlčí. Co na to bohyně Artemis? A nepodléhá i naše Flora kultu osobnosti? Těšíte se na Mikuláška? Já upřímně. Už zítra Zlatá šedesátá!

Dominika Šindelková

JE SAM SÁM?

O pozoruhodné inscenaci Kamily Polívkové Sam jsem si ve stínu stěny S-Cube vyprávěl s Karlem Rodenem, který samotného osamělého Sama sehrál.

Sam je sám. Jak se vyrovnáváte se samotou vy?

To je teda záladná otázka. Jako každý člověk. Taky je pravda, že já moc sám nebývám.

Nejste sám? I když jste Sam?

No (smích). Já jsem někdy rád sám. To si to užívám a je toho málo.

Vyžaduje monologická forma - jakou je třeba Sam - nějaký speciální trénink „samoty“, nebo se v tom vyráčáte?

Tak člověk se v té samotě asi vyráčí tak jako tak. To si člověk zkrátka musí představit jaké je to být úplně sám. Sam je zároveň dost bolavé představení. Obnažené. Ještě člověk hraje hrozně blízko diváků, neskrýje nic.

POKRAČOVÁNÍ NA STR. 2 >>

pořadatel

DK DIVADLO
KONVIKT

hlavní partneři

OLGMOUC

Olomoucký kraj

za podpory

**MINISTERSTVO
KULTURY**

hlavní mediální partner

Česká televize

>> POKRAČOVÁNÍ ZE STR. 1

Jaký byl ten přenos z Komédie do Studia hrdinů?

Je to v podstatě stejná změna jako vyjet na zájezd podobně jako sem. Když v nějakém prostoru hraju poprvé, jsem nervózní, ale to se zkrátka musí překonat. A Sam je pro mě osobně hodně spojený s Komedií, která končila, když jsme jej zrovna zkoušeli. A ta neochota ji nechat pokračovat byla celá prazvláštní. Beru to velmi osobně. Už tím, že herce někdo používá, aby cosi předváděl, a další lidi se na to dívají. Samozřejmě ten kontakt cítí.

Jak podle vás reagovalo festivalové publikum?

Pokaždé je to jiné. Tady se diváci víc smáli a bavili. Teď ale není jasné, jestli je to dobře nebo ne. Na konci byli zase hodně pozorní. Zkrátka je to záhada. Občas mám pocit, že diváci s tím nejdou, pak jsou ale nadšení.

A máte pocit, že se může Studio hrdinů vyprofilovat podobně jako Komedie na**pozici přední scény pro „fajnšmekry“?**

Myslím, že nemá rozhodně za cíl být stejná jako Komedie. Rozhodně se tam dělá jiné divadlo a to mám rád. Klasické repertoárové tituly jsou možná hezké, ale vždycky mě spíš lákalo dělat věci, co se nedají primárně jen tak „zahrát“, ale kladou překážky.

Třeba projekce?

(smích) Film mám asi raději než divadlo. I když to samozřejmě pokládám taky za nádherné. Jsou lidi, co vám řeknou, že divadlo je lepší než film, ale já jim nevěřím. Film je magický.

(Dlouhé zamyšlení všech. Macháček se ztratí a zůstane téměř až osaměle zírat.)

Máte nějaké plány na Floře, když se zdržíte více dní?

My jsme přijeli těsně před představením, takže moc nevím. Ale někdo se zmiňoval o holandském projektu, který připravili přímo tady pro festival. Ale protože tady není ani sprcha, tak musím na hotel a snad

to stihnu.

V té souvislosti mě napadá: Co si myslíte o nahotě na jevišti?

Já to nemám rád a je mi to nepříjemné. A hlavně zbytečné.

Tak to si užijete.

Tak ještě uvidím. Nicméně Olomouc je nádherná. Mám tohle město moc rád, je tady takový zvláštní klid.

*Děkujeme za rozhovor
Za zpravodaj Martin Macháček
Za videožurnál
Andy Fehu a Lenka Jorňáčková*

35 x 35 x 35 otázek

SAM je divadelní text kmenové režisérky Studia Hrdinů, německo-české Kathariny Schmitt. Dramatička se při psaní inspirovala performancí taiwanského konceptuálního umělce Tehchinga Sama Hsiehe (Sam) z konce 70. let, který strávil rok v dřevěné kleci zařízené jen nejnужnějšími proprietami pro každodenní nutné úkony civilizovaného člověka. Podobných konceptů celoročních performancí zrealizoval Hsieh hned několik. Jeho celý život byl naplněn neustálým hledáním, zkoumáním a posouváním fyzických a společenských hranic.

Koncept Hsiehovi performance přenesené na divadlo tematizuje vztah mezi divákem a uměleckým objektem / umělcem. Režisérka inscenace Kamila Polívková, druhá kmenová režisérka Studia Hrdinů, chytrým obsazením Karla Rodena do role Sama zdůrazňuje atraktivitu uměleckého charisma a popularity probouzející voyeurské sklony v konzumentech umění. Izolace by neměla význam, kdyby jí nikdo nepřihlížel. Izolace bez voyeurů není izolací, ale jen samotou. Přihlížet nejbanálnějším úkonům denní potřeby a jednoduše

ti slavného života je větší pošetilst, než se zavřít do klece o rozměrech 35 x 35 x 35. Pro umělce je to práce. Náplň života. Akt individuální svobody. Ale co z toho má divák? Kolik vnějšího můžeme ztratit a čeho se můžeme vzdát, abychom pořád zůstali sami sebou? Jaká jsou pravidla pro tvůrčí činnosti? A jaká je jejich produktivita? Je umělecká činnost plýtváním? Je krajní umělecký koncept aktem tvůrčí svobody, nebo naopak jejím odepnutím? Inscenace především plodí otázky o smyslu a úloze umění v dnešním světě. Odpovědi dodejte dle libosti, jste svobodní.

SAM je třetím režijním počinem Kamily Polívkové v Divadle Komedie, který se v obnovené premiéře přenesl do repertoáru Studia Hrdinů. Inscenace udržuje divadelní linii inspirovanou principy německojazyčného prostoru a pohrává si s výrazovými možnostmi činoherního divadla. Jednoduchost scény, soustředěný herecký projev prostý efektů či přepjatých gest vyvolává silnější emoce než exaltovaná exprese. Polívková sází na minimalismus, který Rodenovi náramně sluší. Víc

než oblek či oranžová kombinéza. Herecké etudy banálních činností jsou zábavné, poutavé a umocňují pocit voyeurství. Ne nadarmo je Polívková především scénografka a kostýmní výtvarnice mezinárodní úrovně. Výtvarná režie vidí každý okamžik inscenace jako část celku, který směřuje k naplnění konceptu. Proto je celá inscenace dokonale konzistentní. I když popukání nepropukne, humor jí nechybí. Sebeironie, sebereflexe Samova počínání probíhá opět jedině za účasti diváků. Bez nich by nebyla možná. Koneckonců je to jen práce a vždycky jde jen o to, jak člověk naloží se svým životem. A naložit se svým životem opravdu smysluplně, to je umění. Teprve divák dodá Samovu počínání potřebný kontrast. A jak trávíte svůj čas vy? Představení jistě podráždí především ty diváky, kteří si vyberou titul na základě jeho obsazení. Jít na Rodena, protože je to Roden, jen umocňuje princip voyeurství. Přišli jste se na něj podívat naživo? Šmíráci!

Dominika Šindelková

TROFEJ LOVECKEJ SEZÓNY

V svete tanečného divadla je to v poslednom čase hotová lovecká sezóna. Skúmanie zvieracích démonov navonok kultivovanej civilizovanej spoločnosti sa tematizuje skutočne húfne (len na tomto festivale tento motív uvidíme okrem Animal Inside aj v inscenácii Artemis v zrkadle), no niet sa zas tak čomu diviť. Tanečníci si už totiž dávno uvedomili, že ich nástrojom je predovšetkým telo a jeho živočíšna príťažlivosť, navyše skúmanie vzdialenosti resp. blízkosti človeka k zvieraciemu chovaniu môže veľa povedať o charaktere dnešnej doby.

Na rozdiel už od štandardnej živočíšnej surovosti, s ktorou sa v obdobne orientovaných projektoch „na prvú“ obyčajne pracuje, sa Jaro Viňarský a Marek Menšík v Animal Inside zo zvieracej ríše netypicky vidia práve v osamelých vlkoch. Je to až dojemné prirovnanie, no tanečné duo vychádzalo predsa z básní Lászla Krasznahorkaia! Ich komorná inscenácia, ktorej stavbu do hlbkej noci s profesionalizmom pripravovali vytrvalí technici, je inteligentným precíznym minimalizmom a v mojom osobnom rebríčku tanečnej sekcie sa zatiaľ jednoznačne drží na prvom mieste.

V Animal Inside si vychutnáte čistú formu bez lacnej „lúbivosti“. Tvorcovia sa s masochizmom rozhodli si rozhodne nič neulahčiť - napríklad jednoduchým zasedením inscenácie do pekného pôsobivého priestoru. Naopak, na puristicky bielom baletizole tu v surovej pohybovej poézii prehovára zraniteľnosť nahého tela, vypätie chvejúcich sa svalov, vyklbenosť údov, či smrteľný krč. S maximálnym fyzickým vypätím, či púšťaním sa do nebezpečenstva množstva pádov idú tanečníci v choreografii skutočne s kožou na trh a ukazujú tak človeka predovšetkým v jeho krehkej zraniteľnosti zvierata. Krkolomné pózy vytŕčajúcich rebier a prestúpených končatín tu prekrúcajú geometriu ľudského tela (miesto racionálnej hlavy telu napríklad príznačne kraluje pohlavie), pričom pôsobivé obrazy odhaľujú v úplnej nahote trýznivé osamelé duševné stavy sťa z expresionistických autoportrétov Egon Schieleho.

Fyzickosť a s ňou spojená nahota je pre choreografa Viňarského skrátka najväčšia a najúprimnejšia hodnota, preto jej elementárnu dôležitosť neustále pripomína počas celej inscenácie. Obliekanie sa, čoby výsada kultúrnej spoločnosti, tu predstavuje maskovanie či ochrannú fóliu pred nebezpečným bolestným vnútorným svetom. Ak sa napríklad United-C v rozpustilej nálade akurát roztopašne oblievajú vodou, Viňarský (v lesklom overale) s Menšíkom (v tesnom obleku) na záver „punkujú“ v temnom dynamickom vlčom tanci. Aj keď tu už máme dočinenia so spomínaným prirovnávaním spoločnosti k nebezpečnej surovej svorke, stále to má citlivo krutú poéziu. Koniec-koncov, aj partnerský vzťah tu tiež provokuje k živočíšnemu boju o nadvládu. Prales káblov a svetiel ligť designéra Tomáša Morávka je tomu všetkému len štýlovou výtvarnou korunou.

Dominika Široká

NAHOTA JE NEJČISTŠÍ ŘEŠENÍ

Vždycky dobře naložený, rozesmátý a komunikativní: takový je slovenský tanečník a choreograf Jaro Viňarský, který se vrátil na Floru po několikaleté pauze s intenzivním kouskem Animal Inside.

Viděli jsme se tady před několika lety, když jste na Floře vystupoval s kouskem Nikdy nezaliaty čaj.

To už je hodně dávno.

Co se za tu dobu změnilo?

Fiha, toho bylo hodně! Tehdy jsem ještě žil v Praze, ale už před časem jsem se vrátil zpátky na Slovensko, do Žiliny, i když pořád cestuji všude možně. Změnil se mi partner, například – to je taky změna. (smích) Taký jsem si koupil byt, už nežiju v podnájmu. Ale zbytek fičí pořád stejně...

Právě v Žilině se před časem řešilo, jak je na tom slovenský tanec – mluvilo se docela o krizi...

Nemyslím, že by se to nějak výrazně posunulo, ale směřuje to kupředu. Spíš šlo o zájem a povědomí publika, o finanční situaci. V tomhle směru se děje ledacos. Vznikají nezávislá kulturní centra, jako je právě Stanica v Žilině.

Často pracujete se studenty, děláte workshopy...

To se vlastně také změnilo; před časem jsem založil občanské sdružení Skok, které právě pomocí workshopů a seminářů přináší tanec k amatérům, běžným divákům, studentům a vůbec lidem, kteří třeba nejsou na současný tanec zvyklí. Řešíme ten problém velmi nenásilně, jde o to naučit je vnímat, komunikovat s tím tancem.

Jakou roli v takové snaze hraje třeba používání slov a činoherních prvků v tanečních představeních, jako jsme to viděli v Animal Inside?

Ve své tvorbě už přestávám přemýšlet v kategoriích, jestli dělám současný tanec, taneční divadlo nebo co. Limituje to jak mě, tak diváky. Máme škatulky a podtituly, člověk jde s nějakými očekáváními. Když přijde slovo, tak tam prostě patří. Toto představení je inspirované maďarským spisovatelem László Krásznahorkaiem, jsou to jeho slova.

Krásznahorkai není úplně běžná četba. Kde jste k němu přišel?

Je to sice filozoficky těžké, ale přitom je to velmi chytře a zajímavě napsané a jeho hraní se slovy je velmi zábavné... Narazil jsem na něj v New Yorku, v anglickém překladu. V jednom knihkupectví, do kterého chodím pravidelně, mi to padlo do ruky a asi čtvrt hodiny jsem si v tom četl. A bylo jasno.

Obligátní otázka, ale vás se nemůžu nezeptat – co vy a nahota na jevišti?

Já už jsem tím asi známý, používám to hodně. Pro mě je to určitá fascinace.

Vnímám tělo jako kostým.

Divák si všimne i různých detailů. Pracujete-li se s tělem jako s kostýmem, kalkuluje se třeba i s tím, jestli je účinkující vyholený, případně jak a kde?

Bylo vidět, že já s tím nekalkuluji vůbec. (smích) Samozřejmě záleží na pozicích, na situacích, v nichž se tělo ocitne. S tím se pracuje. Neřeším nahotu v symbolickém smyslu slova. Je to pro mě prostě čisté řešení.

A úplně nakonec - zaujalo vás v poslední době něco divácky?

Každou chvíli vidím něco zajímavého, třeba i tady na festivalu. Rozhodně se mi líbilo včerejší site-specific od United-C, to jsem si ohromně užil. Mimo to mě nedávno docela uchvátilo přestavení (M)imosa / Twenty Looks or Paris is Burning at the Judson Durch, které dělala jedna francouzská skupina v New Yorku.

Vojtěch Varyš

č. 5

Jinotaje aneb „My nesmíme ani naznačovat“

Teenka VV: Na ulicích evropských měst je stále více slyšet ruštinu.

Teenka MM: Někdy lepší ruština, než čeština. Aspoň nerozumíš těm kecům.

Teenka VV: Ale v Olomouci jsem ruštinu ještě neslyšela.

Teenka MM: Možná to není evropský město.

Teenka VV: *Nebo nemaj v Rusku divadlo.*

Teenka MM: Jo, prej se rozbila baterka. Nebo ho vyhnali z jinýho důvodu?

Teenka VV: Hlavně už umřel, ne?

Teenka MM: Kdo ví. Ostatně smrtí boj nekončí.

Teenka VV: Zejména na divadle. Tam se

snad ani doopravdy umřít nedá.

Teenka MM: Slyšela sem, že zpravodaj bude mít novou rubriku.

Teenka VV: Jé! Jakou?

Teenka: Už jí inzeruje Moravský divadlo na svým průčelí.

Teenka VV: Ty jo, to je solidní reklama. Takže nová posila redakce?

Teenka MM: Posila bych tomu zrovna neříkala.

Neznámý němý trumpetista
(vztyčí prostředníček).

*Macháček (ve slamáku),
Varyš (ve slamáku).*

Alpa v Alpách

JUžíváte si svůj život? Jak trávíte svůj čas? Máte partnera? A především – děláte svoji práci? Moje práce je psát sloupek. Netrpím, naopak to dělám rád. Kdyby mě to netěšilo, dělal bych něco jiného.

Precizní poetické tematizace nejrozumnějších obsesí, jež jsou nejvládnější podstatou každého básnivého divadla, přirozeně doprovázejí i naše – zdaleka ne první – krůčky na Floře. Ty obsese jsou důležité – ne nadarmo říkává Jan Švankmajer, když radí tvůrcům, umělcům i pouhým adeptům tvorby: „Cele se poddej svým obsesím, stejně nic lepšího nemáš.“ Ne každý se poddá svým obsesím, ale i tak chtě nechtě musí pracovat hlavně se svými zkušenostmi, ať už mezi ně patří tvaroh, černý chléb nebo notorické lhaní. Mezi zkušenosti patří klapání podpatků na chodbě, dusivý zvuk blížící se uzávěrky i kradmé psaní temných poznámek do bloku. Redakční tým má k ulehčení své práce různé prostředky, některé v průhledných lahvičkách. Plakáty Alp to nejsou, tam milovníci divadelního umění obvykle nejezdí. Ještě tak do podhůří, na hrob Thomase Bernarda. Šli jsme včera zářivým odpolednem Olomoucí, nasycení intelektuální debatou a plni očekávání věcí příštích: uměleckých a žurnalistických zážitků. Vtom jsme byli svědky něčeho neobyčejného. A kolemjdoucí „znalec života“ si odplívl, opřel se o stěnu, nabral sílu a zhodnotil: „Tak to bylo ryzí.“

Tak tohle je ten slavný S-Cube!

Máte tady vůbec sprchy?

...

ST 15. 5.

PETROLEJOVÉ LAMPY

15:00 Wurmova 7 / Divadlo na cucky
TV záznam inscenace Pražského komorního divadla (prem. 29. 9. 2008).

PROJEKCE ZRUŠENA!

ARTEMIS V ZRCADLE

Amador Artiga & Nikola Křižková

17:00 Konvikt / Divadlo K3

Žena ako rodička je v dnešnej kultivovanej spoločnosti jednou z posledných pút k prírode, no i jej materinské inštinkty sú dnes žiaľ na ústupe. Artemis v zrcadle, česko-španielsky projekt tanečnice Nikoly Křižkové a režiséra Amadora Artigu, sa bráni tomuto deformujúcemu civilizačnému nánosu a je preto holdom plodnosti a inštinktívnemu chovaniu. Tanečné sólo je fascinované vzorom gréckej panenskej bohyně lovu Artemis, ktorá pre inscenátorov zosobňuje konflikt medzi rodičovským pudom a strachom zo straty slobody. Inscenátori už včerajší večer usilovne strihali vo foyer na Konviktu papierové rekvizity, zahliadla som aj záhadnú trofej jeleňa. Lovecká sezóna tak po včerajšom predstavení Animal Inside pokračuje!

(doširoka)

SAM

Studio Hrdinů & Pražské komorní divadlo

19:00 S-Cube

Užíváte si svůj život? Máte partnera? Tak se ptá diváků Karel Roden v rozverně fázi jako umělec, který se sám nechá zavřít do klece, aby rok strávil v izolaci. Co to s ním udělá? Hru Kathariny Schmitt režírovala v české premiéře Kamila Polívková; jedna z posledních premiér Pražského komorního divadla se od podzimu

hrála v nově otevřeném Studiu Hrdinů.

Znamení Karel Roden, dojemný zpěv a nečekané otázky. Umělecké experimenty mohou i měnit život – filozofující komedie je nenápadným, ale o to rafinovanějším zamyšlením. Podobně jako Pět překážek v parádní části s videodotáčkami určitě inspiraci slavným kouskem Perfektní člověk Jørgena Letha nepřehlédne. Ale je toho tu mnohem víc. Třeba vařený čaj.

(vv)

SEASONING

United-C Eindhoven & Divadlo na cucky

21:15 Wurmova 7

Seasoning je další z řady projektů, který je připravený přímo pro Divadelní Floru. Tentokrát oslovilo Divadlo na cucky nizozemský soubor United-C. Ten byl po minulém hostování přímo okouzlený barokním prostorem a pokusí se v novém projektu využít co nejvíce z potenciálu bývalé kanovnické rezidence na Wurmově ulici 7. Choreografie Pauline Roelants v kombinaci pro ni typických kreací naplněných intimitou a citlivostí s hudbou dánské psychedelické kapely Mindpark a projekcemi endoskopicky zachycených částí těla vytvoří komplexní obraz, který zároveň prezentuje samotné umění jinak, než je obvyklé. V tomto labyrintu při sebevědomém rejdní tak diváci narazí např. na Performanci skla – v níž se bude tanečnice pohybovat mezi pěti sty rozbitými pivními sklenicemi či Performanci krve – kde se tanečnici navzájem malují krev.

(macho)

STAND'ARTNÍ KABARET

Divadlo Vosto5

22:30 Konvikt / šapitó

Divadelně-hudební večer improvizací klasiků
Jury, Ondara, Petara, Tominy a Kurta.

Hausaggregat DJs

23:30 Konvikt / šapitó

ČT 16. 5.

BYLO, NEBYLO, BUDE, NEBUDE

13:30 Konvikt / šapitó

WEISSENSTEIN

15:00 Wurmova 7 / Divadlo na cucky

SIMULANTE BANDE

17:00 S-Cube

ZLATÁ ŠEDESÁTÁ

19:00 Moravské divadlo

PIANO INTERRUPTED

21:00 Jazz Tibet Club

WWW.DIVADELNIFLORA.CZ
FACEBOOK.COM/DIVADELNIFLORA

šéfredaktorka: Dominika Šíroková, redakce: Martin Macháček, Dominika Šindelková, Iva Najdónovová, Vojtěch Varyš, René Vlasák,
korektury: René Vlasák, foto: Jiří Doležel, sazba: Zdeněk Vévoda

tisk: Tiskárna ČD, Nerudova 1, Olomouc, tel. 972 741 204, email: tiskarna@zc.cd.cz